

Arrest

nr. 254 463 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 december 2014. Op 2 december 2014 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 23 maart 2015 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 153 992 van 6 oktober 2015 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad bevestigd.

Op 5 januari 2017 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 20 oktober 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 203 077 van 26 april 2018

verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing tot niet-inoverwegingname. Bij beschikking nr. 12918 van 12 juli 2018 verklaart de Raad van State het beroep tegen voormeld arrest van 26 april 2018 niet-toelaatbaar.

Op 27 november 2019 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 augustus 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring volgend verzoek).

Op 31 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Pindibagho, Punjab. U zou een Ahmadiyyamoslim zijn. U zou gestudeerd hebben aan het Skans School of Accountancy, te Sialkot. U zou uw religieuze achtergrond geheim hebben gehouden, maar toch zouden enkele medestudenten er achter gekomen zijn. Op 6 mei 2014 zou u bedreigd zijn door drie medestudenten die samen waren met drie leden van de "JamiatIslami". Ze zouden een wapen op u gericht hebben en geëist hebben dat u zich bekeerde tot moslim. Ze zouden uw portefeuille gestolen hebben. Hierna zou u uit angst afwisselend in Lahore en Sambrial gewoond hebben tot u op 30 november 2014 een vlucht nam. Na een tussenstop zou u in Brussel, België geland zijn. U gebruikte hiervoor een roodkleurig paspoort waarvan u verder geen enkel detail kent. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw verschillende studiedocumenten en nieuwsartikels met een algemene inhoud.

Op 2/03/2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw kennis van het dagdagelijkse als Ahmadiyyamoslim was immers dusdanig laag dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw beweerde religie. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Bij dit beroep legde u enkele stukken voor die uw bewering toch tot de Ahmadiyyagemeenschap te behoren dienden te staven. Toch volgde de RvV op 06/10/2015 bovenstaande beslissing.

Op 05/01/2017 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaart een Ahmadiyya te zijn. U beweert zeer algemeen dat uw leven in gevaar zou zijn in Pakistan. Daarnaast legt u verschillende documenten voor: een brief van uw Belgische advocaat, foto's van u tijdens activiteiten voor de Ahmadiyyagemeenschap, een attest van de Belgische Ahmadiyyagemeenschap, twee "FIR"'s en vertaling, algemene informatie, een studentenkaart, getuigenissen van andere Ahmadiyya's in België.

Op 20/10/2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). Uw bewering een praktiserende Ahmadi te zijn, overtuigde niet. U tekende beroep aan en legde tijdens uw beroep plots uw originele identiteitskaart neer. Op 26/04/2018 werd uw beroep verworpen door de RvV. Hierna tekende u beroep aan voor de RvSt die op 12/07/2018 tevens uw beroep heeft verworpen.

Op 27/11/2019 diende u in België een derde verzoek tot internationale bescherming in. U zou ondertussen in Duitsland een verzoek ingediend hebben, maar wegens de Dublin- verordening werd u terug naar België gestuurd. U herhaalde een Ahmadi te zijn. U zou ondertussen ook gehuwd zijn met een Ahmadi in Pakistan. U gaf aan bij uw vorige verzoeken niet eerlijk geweest te zijn over uw paspoort. Ter ondersteuning van uw huidige verzoek legt u volgende documenten neer: uw origineel paspoort uit 2019, foto's van uw activiteiten als Ahmadi (oa een foto waarbij u de hand drukt van uw religieuze leider), uw huwelijksakte, nieuwsartikels en documenten over uw procedure in Duitsland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3

of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw frauduleuze verklaringen over uw identiteitsdocumenten. Er werd reeds in het verleden vastgesteld dat u geen klare wijn wenste te schenken over uw identiteit en over uw reisbewegingen de afgelopen jaren. Zo legde u enkel plots in beroep bij uw tweede verzoek een originele identiteitskaart neer waar u eerder steeds beweerde dat deze u afgenomen werd. Ook bleek uit uw e-mailverkeer dat u blijkens was naar het buitenland te reizen en dus waarschijnlijk over reisdocumenten beschikte die u niet wenste neer te leggen. Nu bij uw derde verzoek legt u plots een recent paspoort neer aangevraagd bij de Pakistaanse ambassade in België en verkregen in 2019. U geeft hierbij toe dat u in het verleden gelogen had over het bezit van uw paspoort. Uw verschooning dat u schrik had voor een repatriëring, is onvoldoende als verklaring. Tijdens uw eerste verzoek werd door het CGVS immers letterlijk gevraagd of u ooit over een eigen paspoort beschikte, waarop u negatief antwoordde (CGVS 2015 p. 5). Nu legt u echter een paspoort neer en uit de inhoud van dit paspoort blijkt dat u vroeger reeds een ander paspoort had. Dit paspoort is echter plots "lost", wat natuurlijk goed uitkomt. Het lijkt er dan ook meer en meer op dat u al jaren poogt uw reisgewoontes voor de Belgische autoriteiten geheim te houden, mogelijks daar deze niet stroken met uw verklaringen. Uw identiteit mag dan ondertussen vaststaan, maar het is duidelijk dat nog steeds niet wenst open kaart te spelen. Deze gang van zaken ondermijnt uw oprechtheid eens te meer.

Voorts wordt door het CGVS niet ontkend dat u een Ahmadi- moslim zou zijn. Echter bleek reeds tijdens uw eerste verzoek dat uw kennis en beleving van uw godsdienst minimaal was, waardoor u enkel in naam Ahmadi bent en niet in daden. Deze vaststelling werd meermaals bevestigd door de RvV. Sindsdien probeert u zich echter een religieus activisme aan te meten dewelke niet overeenstemt met de realiteit, iets dat ook reeds in beroep werd bevestigd. Ook bij uw huidige verzoek probeert u aan te tonen dat uw beleving van uw religie verder zou gaan dan het dagdagelijkse, maar opnieuw willen deze beweringen niet overtuigen.

Tijdens uw voorgaande verzoeken bleek reeds dat gezien uw geringe religieuze kennis, uw beperkt moskeebezoek en uw focus op uw studies ipv uw religie, u geen actief belijdende Ahmadi was. Bij uw huidige verzoek legt u geen enkel element neer dat er op zou wijzen dat deze vaststelling door het CGVS (bevestigd door de RvV) verkeerd zou zijn. Niets wijst er dan ook op dat u ooit een religieus profiel had in Pakistan.

Daarnaast had u zich religieus actief kunnen tonen in België, maar ook hier probeert u zich een veel actiever profiel aan te meten dan overeen komt met de realiteit. Zo verklaart u bij uw huidige verzoek dat u zich na aankomst in België meteen aangesloten zou hebben bij uw gemeenschap, maar dit staat in schril contrast met uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste verzoek, waaruit bleek dat u verschillende maanden na uw aankomst in België nauwelijks éénmaal in contact kwam met uw gemeenschap. Daarnaast blijkt nergens uit uw verklaringen of uw documenten dat u zich opvallend actief toonde in

België of dat u een functie of activiteiten uitoefende die u enige zichtbaarheid zouden schenken. Uw aanwezigheid op de activiteiten van uw gemeenschap beperkt zich duidelijk tot eerder beperkte hand- en spandiensten. Het poetsen van openbare plekken kan bezwaarlijk getuigen van een doorgedreven religieuze beleving, die u extra zichtbaar en kwetsbaar zouden maken voor negatieve gevolgen in Pakistan. Wat meer is u geeft persoonlijk aan dat de Pakistaanse autoriteiten geen weet kunnen hebben van uw activiteiten hier in België (verklaring volgend verzoek punt 17). Dat uw autoriteiten u niet speciaal negatief bekijken blijkt ook uit het simpele feit dat de Pakistaanse ambassade hier in België u zondermeer net zoals ze zouden doen voor andere Pakistaanse burgers, van een nieuw paspoort voorzien; een paspoort waar notabene uitdrukkelijk in vermeld staat dat u een Ahmadi bent. Niets wijst er dan ook op dat de Pakistaanse autoriteiten u ooit in een kwaad daglicht gezien hebben.

U legde enkele foto's neer waaruit uw activisme dient te blijken. Echter wijst de foto van u in groep op niets specifiek en is het niet verboden om de hand te schudden van uw religieuze leider. Deze foto wijst dan ook wederom niet op een opvallend religieus profiel.

Daar u noch in Pakistan, noch in België ooit een opvallende religieuze interesse of religieuze beleving aan de dag legde, wijst niets er op dat u bij terugkeer naar Pakistan wel een opvallend religieus profiel zou hebben. Religie neemt immers duidelijk geen centrale rol in, in uw leven, waardoor u in Pakistan niet zal opvallen en waardoor u zich ook niet in het vizier waagt.

Overigens probeerde u op geen enkele wijze het enige incident waarvan sprake was in het verleden en waarvoor u Pakistan wilde verlaten te staven. U weerlegt dus de gedane vaststellingen over het gebrek aan geloofwaardigheid van dit incident niet, waardoor deze vaststellingen blijven staan.

Tenslotte werd het enige probleem dat u kende in Pakistan tijdens uw eerste verzoek ongeloofwaardig bevonden. U voegt heden geen nieuw element toe dat een ander licht op deze vaststelling zou werpen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïmproviseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuuring van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

De verzoekende partij vat haar eerste middel als volgt samen in haar verzoekschrift: "Samenvatting van het middel:

Omwille van de huidige corona-pandemie is het voor verzoeker op heden onmogelijk om terug te keren naar Pakistan. Niet alleen zijn de grenzen gesloten, ook onvoldoende gezondheidszorg en

Hierna gaat zij in op de *“Discriminatie / constante intimidaties / pesterijen als Ahmadi”*. Zij stelt dat zij Ahmadi is en dat haar geloofsovertuiging door de commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal bevestigt dat Ahmadi in Pakistan gediscrimineerd kunnen worden en te maken kunnen krijgen met bedreigingen en geweld doch dat de commissaris-generaal onder verwijzing naar de *Eligibility Guidelines* van UNHCR van 2017 stelt dat het loutere feit Ahmadi te zijn niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling. De verzoekende partij betoogt dat de situatie van Ahmadi's in Pakistan bijzonder precair is en dat bijgevolg op de commissaris-generaal de plicht rust om actuele informatie hieromtrent te voorzien. Zij stelt dat uit meerdere bronnen blijkt dat de discriminatie tegenover Ahmadi's de laatste jaren opnieuw enorm is toegenomen. Zij citeert uit een artikel van The Economist van 19 juni 2019 (verzoekschrift, stuk 9). Volgens haar staat het vast dat Ahmadi's op grote schaal worden gediscrimineerd. Zij wijst erop dat de overheidsdiensten en de Pakistaanse autoriteiten hier zelf aan meedoen. Zij verwijst naar een artikel van UCA News van 31 oktober 2019 (verzoekschrift, stuk 10) over de vernietiging van een Ahmadi-moskee door de Pakistaanse politie eind oktober 2019. Zij stelt dat de overheid ook andere manieren gebruikt om de Ahmadi's te onderdrukken en citeert uit een artikel van de Daily Times van 17 oktober 2019 (verzoekschrift, stuk 11). Zij voert aan dat er de laatste maanden heel wat incidenten plaatsvonden in Pakistan waarbij Ahmadi's het slachtoffer waren. Zij citeert uit een artikel van News 18 van 30 juli 2020 (verzoekschrift, stuk 12) over het doodschieten van een Ahmadi in de rechtbank en verwijst tevens naar de beelden van deze schietpartij op YouTube. Tevens verwijst de verzoekende partij naar andere incidenten waarvan Ahmadi's het slachtoffer zijn (verzoekschrift, stukken 13 en 14). Zij citeert vervolgens uit een rapport *“van de Britse Parlementaire Groep”* (verzoekschrift, stuk 15). Zij stelt dat zij duidelijk een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de *“Problemen in Pakistan”*. Dienaangaande stelt zij als volgt in haar verzoekschrift: *“Naast deze algemene bedreiging heeft verzoeker ook een specifieke vrees. Hij werd in mei 2014 namelijk bedreigd door een aantal medestudenten, nadat zij erachter kwamen dat verzoeker een Ahmadi moslim is.*

In de bestreden beslissing haalt verweerster aan dat verzoeker geen nieuwe documenten omtrent dit incident voorlegt. Verzoeker wenst hieromtrent vooreerst te benadrukken dat het incident reeds meer dan 6 jaar geleden plaatsvond. Daarenboven is verzoeker in de onmogelijkheid om terug te keren naar Pakistan om document rond het incident te verzamelen.

Desalniettemin volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaringen en benadrukt hij dat hij nog steeds vervolging door hen vreest. Verzoeker is inmiddels al meer dan 5 jaar in België. Hij kan onmogelijk terug naar Pakistan. Indien er een garantie is dat hij bij een terugkeer veilig in Pakistan zou kunnen leven, zou verzoeker meteen terugkeren. Echter is dit onmogelijk, gelet op het voorgaande...”

Inzake haar identiteitsdocumenten wijst de verzoekende partij erop dat zij bij haar huidige verzoek haar internationaal paspoort voorlegde, waarmee zij alle twijfel over haar identiteit wenst weg te nemen. Zij stelt dat zij in het verleden niet altijd de waarheid heeft verteld over haar paspoort, hetgeen zij ten zeerste betreurt en waarvoor zij haar oprechte excuses wil aanbieden. Zij betoogt dat zij bij aankomst in België werd beïnvloed door andere landgenoten die haar wijsmaakten dat zij gerepatrieerd zou worden indien zij haar paspoort zou voorleggen. Zij meent dat het beginsel *“fraus omnia corrumpit”* niet zonder meer kan worden weerhouden. Zij stelt dienaangaande als volgt: *“Het komt vaak voor dat verzoekers om internationale bescherming geen volledige openheid kunnen verschaffen met betrekking tot bijvoorbeeld hun identiteit, hun reisroute, of met betrekking tot eerder gedane asielaanvragen. De redenen hiervoor zijn legio en soms zelfs zeer begrijpelijk: bijvoorbeeld psychologische gevolgen van ondergaan vervolging, het gebrek aan goede voorlichting voor het verloop van een asielprocedure of het gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten (G. WESTERVEEN, Fraus Omnia Corrumpit? Over list, leugen en bedrog., Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, n ° 4 van 2008, 266 - 272).”* Zij betoogt dat zij ook een reden had om de waarheid te verbergen en stelt dat zij zich door andere verzoekers om internationale bescherming heeft laten beïnvloeden. Aangezien zij een bijzonder grote angst had om teruggestuurd te worden, hadden de beweringen van deze verzoekers om internationale bescherming een grote invloed op haar. Zij wijst erop dat zij ten tijde van het indienen van haar eerste verzoek om internationale bescherming nog jong was en hierdoor extra beïnvloedbaar was. Zij betoogt voorts dat onzekerheid en beïnvloedbaarheid iedere verzoeker om internationale bescherming typeren die een vreemd land binnenkomt. Zij stelt dat verschillende bronnen bevestigen dat liegen in feite onlosmakelijk is verbonden met de procedure om internationale bescherming. Zij citeert uit een rapport van Open Democracy van 26 oktober 2016 (verzoekschrift, stuk 16). Zij stelt vervolgens: *“In het algemeen zal het gebruik van list en leugens door de verzoeker om internationale bescherming diens algemene geloofwaardigheid aantasten. UNHCR is echter altijd van mening geweest dat “untrue statements by*

themselves are not a reason for refusal of refugee status and it is the examiner's responsibility to evaluate such statements in the light of all the circumstances of the case " (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria, § 199)." Ter volledigheid citeert de verzoekende partij tevens uit een arrest van de Raad (verzoekschrift, stuk 17), waarin volgens haar werd geoordeeld dat het CGVS de goede trouw legitiem in vraag kan stellen, maar dat er nog steeds moet worden onderzocht of de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft. De verzoekende partij besluit dat het beginsel "fraus omnia corrumpit" niet zonder meer kan worden toegepast. Tevens stelt zij: "Verzoeker wenst door zijn origineel paspoort voor te leggen, volledige duidelijkheid te scheppen. Hij zal ook proberen zijn vorig paspoort (of een kopie daarvan) te verkrijgen. Indien dit lukt zal er een kopie hiervan overgemaakt worden."

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de "Kennis en beleving van de godsdienst in Pakistan". Dienaangaande stelt zij als volgt in haar verzoekschrift: "Verweerster stelt dat de kennis en beleving van de godsdienst van verzoeker minimaal was in Pakistan. Dit klopt echter niet.

Verzoeker was in Pakistan iets minder actief dan hij zelf wou, omdat er vooreerst heel veel tijd in zijn studies kroop. Daarnaast probeerde hij zijn geloofsovertuiging zoveel mogelijk te verbergen voor zijn medestudenten. Als iemand hem namelijk gezien zou hebben in de Ahmadi-moskee, zou hij gegarandeerd problemen krijgen.

Desalniettemin ging verzoeker in Pakistan elke vrijdag naar de moskee. Daarnaast nam hij ook deel aan vergaderingen. Het spreekt voor zich dat verzoeker hierbij telkens zeer op de hoede was om geen collega's en medestudenten tegen te komen.

Verweerster kan dus niet zonder meer stellen dat verzoekers kennis en beleving van de godsdienst minimaal was!"

Verder gaat de verzoekende partij in op haar religieuze activiteiten in België. Daaromtrent stelt zij als volgt in haar verzoekschrift: "Bij aankomst in België wenste verzoeker zich opnieuw aan te sluiten bij de Ahmadi-gemeenschap. Echter wist verzoeker niet meteen waar hij hiervoor terecht kon. Van zodra hij iemand gevonden had om mee te gaan naar de moskee, sloot hij zich aan bij de gemeenschap en nam hij actief deel aan de georganiseerde activiteiten. Sindsdien doet verzoeker zo veel als mogelijk voor de Ahmadi-gemeenschap.

Als verzoeker opgebeld wordt door de gemeenschap voor een opdracht of activiteit, voert verzoeker deze steeds uit. Deze activiteiten zijn zeer verschillend, zo wordt verzoeker soms gevraagd om openbare plaatsen schoon te maken. Dit toont dus weldegelijk aan dat verzoeker zeer actief is in de Belgische Ahmadi-gemeenschap. Het feit dat de taken soms minder van belang lijken, verandert hier niets aan."

Wat betreft de afgifte van haar paspoort stelt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift: "Verzoeker voelde zich niet veilig in Pakistan. Na het incident in mei 2014, waarbij verzoeker bedreigd werd door medestudenten, wist hij dat zijn leven in gevaar was. Zoals hierboven reeds werd aangehaald worden Ahmadi-moslims namelijk niet alleen gediscrimineerd door de autoriteiten, ook burgers vallen Ahmadi's lastig, vaak met de dood tot gevolg.

Verzoeker besloot dan ook te vluchten naar België. Hier is verzoeker niet bang, omdat hij weet dat hij door de Belgische autoriteiten beschermd zal worden en er hier geen discriminatie is tegenover Ahmadi-moslims. Bijgevolg heeft verzoeker in de Pakistaanse ambassade in België een paspoort aangevraagd."

Vervolgens citeert de verzoekende partij uit de rechtsleer en betoogt zij: "Verzoeker is een Ahmadi uit Pakistan. Hierboven werd duidelijk gemaakt dat hij op basis hiervan een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden." Wat betreft het niet kunnen of niet willen inroepen van de bescherming van het land van herkomst citeert de verzoekende partij uit rechtsleer en betoogt zij: "In Pakistan zijn de autoriteiten niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan Ahmadi's, gezien zij zelf deels verantwoordelijk zijn voor de discriminatoire praktijken in het land."

2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

De verzoekende partij vat haar derde middel als volgt samen in haar verzoekschrift: "Samenvatting van het middel:

Verzoeker heeft minstens recht op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Pakistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet gelet op zijn geloofsovertuiging als Ahmadi."

De verzoekende partij verwijst naar de artikelen 48/4, § 2 en 49/3 van de Vreemdelingenwet en betoogt: *“Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de discriminaties, intimidaties en pesterijen die verzoeker op dagelijkse basis dient te ondergaan in Pakistan niet kunnen leiden tot een erkenning als vluchteling, moet er op basis hiervan minstens subsidiaire bescherming worden toegekend aan verzoeker, overeenkomstig art. 48/4, §2, a) of b Vw.”* Zij wijst erop dat zij Ahmadi is en dat de commissaris-generaal haar geloofsovertuiging niet in twijfel trekt. Zij stelt dat de commissaris-generaal onder verwijzing naar de *Eligibility Guidelines* van UNHCR van 2017 oordeelt dat het loutere feit Ahmadi te zijn geen reëel risico op ernstige schade teweegbrengt. Zij herhaalt dat de situatie van Ahmadi's heden bijzonder precair is en blijft en verwijst naar hetgeen zij in haar tweede middel uiteenzette, waaruit blijkt dat het geweld, de discriminatie en de pesterijen tegen Ahmadi's de laatste jaren enorm zijn toegenomen, hetgeen volgens haar niet wordt betwist door de commissaris-generaal. Zij meent dat zij gezien het voorgaande bij een gedwongen terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

De verzoekende partij vat haar vierde middel als volgt samen in haar verzoekschrift: *“Samenvatting van het middel:*

Verzoeker heeft minstens recht op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Pakistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij verder als volgt: *“Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen waarvan hun leven bij een terugkeer naar hun land van herkomst omwille van willekeurig geweld ernstig bedreigd wordt.*

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

“§2. Ernstige schade bestaat uit:

d) doodstraf of executie; of

e) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of

f) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. ”

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

“Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel ”. (RvV, 27 december 2013, nr. 116432).

De subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen tegenover de regio van herkomst van verzoeker. Verzoeker heeft de Pakistaanse nationaliteit, en werd geboren te Pindibagho, in de provincie Punjab. Uit hetgeen volgt zal duidelijk blijken dat deze regio onmogelijk gezien kan worden als een veilige plaats.

[...]

(stuk 18, South Asia Terrorism Portal, Punjab: Assessment - 2020, te consulteren op: <https://www.satp.org/terrorism-assessment/pakistan-punjab>, verzoeker zet vet)

Het staat vast dat de algemene veiligheidssituatie in Pakistan nog steeds heel gevaarlijk en onstabiel is. Verzoeker verplichten terug te keren naar zijn land van herkomst zou dus inhouden dat men verzoeker terugstuurt naar een land waar hij een bijzonder groot risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM.

Gelet op het voorgaande dient in aanmerking te worden genomen dat de actuele veiligheidssituatie de regio van herkomst van verzoeker nog steeds precair is. Bijgevolg dient in elk geval de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 §2, c) worden toegekend aan verzoeker.”

2.5. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- het artikel "*Pakistan confirms first two cases of Coronavirus*" van France 24 d.d. 26 februari 2020 (stuk 3),
- het artikel "*Coronavirus (COVID-19): Pakistan*" van Google News (stuk 4),
- het artikel "*Pakistan Faces Unprecedented Healthcare Crisis Amid Mounting Coronavirus Infections*" van Gandhara d.d. 19 juni 2020 (stuk 5),
- het artikel "*Pakistan hospitals struggle as Coronavirus cases explode*" van Al Jazeera d.d. 12 juni 2020 (stuk 6),
- het artikel "*COVID-19 in Pakistan: Why the government and doctors are at odds*" van DW d.d. 16 april 2020 (stuk 7),
- het artikel "*Coronavirus claims lives of 65 healthcare workers across Pakistan*" van The Tribune d.d. 22 juni 2020 (stuk 8),
- het artikel "*Ahmadis in Pakistan face persecution, flee to Nepal*" van The Economic Times d.d. 19 juni 2019 (stuk 9),
- het artikel "*Police in Pakistan tear down Ahmadi mosque*" van UCA News d.d. 31 oktober 2019 (stuk 10),
- het artikel "*The Government joins religious bigots against Ahmadis*" van Daily Times d.d. 17 oktober 2019 (stuk 11),
- het artikel "*Who Was Tahir Naseem and Why Was He Shot Dead inside a Court Room in Pakistan*" van News 18 d.d. 30 juli 2020 (stuk 12),
- foto's van Ahmadi's (stuk 13),
- het artikel "*Another Ahmadi man murdered in Pakistan*" van UCA News d.d. 14 augustus 2020 (stuk 14),
- het rapport "*Suffocation of the faithful*" van APPG van juli 2020 (stuk 15),
- het rapport "*'Bogus' asylum seekers? The ethics of truth-telling in the asylum system*" van Open Democracy d.d. 26 oktober 2016 (stuk 16),
- 's Raads arrest nr. 150 548 van 10 augustus 2015 (stuk 17), en
- het rapport "*Punjab: Assessment - 2020*" van South Asia Terrorism Portal (stuk 18).

2.6. Op 2 oktober 2020 brengt de verzoekende partij een eerste aanvullende nota bij waaraan zij de volgende stukken toevoegt:

- e-mails van haar Duitse advocaat,
- een kopie van haar vorige internationaal paspoort,
- een kopie van haar visum voor Duitsland in voornoemd paspoort,
- het artikel "*Pakistan police rescue Ahmadi family from mob attack, charge teenage son with blasphemy*" van Rabwah Times d.d. 11 september 2020, en
- het rapport "*The Blasphemy law in Pakistan – Ahmadis*" van The Persecution of Ahmadis d.d. 15 april 2018.

2.7. Op 7 oktober 2020 brengt de verzoekende partij een tweede aanvullende nota bij waarin zij onder meer stelt als volgt: "*In het verzoekschrift en de aanvullende nota is er een materiële fout geslopen. De cliënt werd geboren te Sialkot in Pakistan, en niet in Peshawar Sialkot. Het dorp Sialkot bevindt zich in de Punjab provincie.*" Zij voegt geen bijkomende stukken toe aan deze tweede aanvullende nota.

2.8. Op 20 april 2021 brengt de verzoekende partij een derde aanvullende nota bij waaraan zij de volgende stukken toevoegt:

- een internetartikel van Just Security d.d. 18 maart 2021,
- vijf maandelijkse rapporten van de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap betreffende respectievelijk de maanden oktober 2020, november 2020, december 2020, januari 2021 en februari 2021,
- het artikel "*State Legislated Persecution: Ahmadiyya in Pakistan*" van Human Rights Pulse d.d. 17 maart 2021,
- het artikel "*Attacks on Muslim Ahmadi continue in Pakistan*" van Atalayar d.d. 18 maart 2021,
- het artikel "*Pakistan police demolish minarets of Ahmadi Mosque*" van Rabwah Times d.d. 22 maart 2021, en
- het artikel "*Pakistan: Surge in Targeted Killings of Ahmadis*" van Human Rights Watch d.d. 26 november 2020.

3.1. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

3.2. De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in Pakistan bespreekt en waarin een weblink is opgenomen naar het rapport “Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation” van EASO van oktober 2020.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissingen werden op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. Op 2 december 2014 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij voert aan dat zij door drie medestudenten werd bedreigd en beroofd omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi. Op 2 maart 2015 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de kennis van de verzoekende partij over het Ahmadi-geloof en het dagelijks leven van Ahmadi's in Pakistan dermate beperkt is dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden geloofsovertuiging als Ahmadi en zij in haar regio van herkomst geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Bij arrest nr. 153 992 van 6 oktober 2015 bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing.

Op 5 januari 2017 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette en legt een aantal bijkomende documenten voor. Op 20 oktober 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans

aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bij arrest nr. 203 077 van 26 april 2018 werd het beroep tegen deze beslissing tot niet-inoverwegingname door de Raad verworpen.

Op 27 november 2019 dient de verzoekende partij onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij volhardt in het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette. Zij voegt toe dat zij intussen gehuwd is met een Ahmadi in Pakistan en dat zij in het kader van haar vorige verzoeken om internationale bescherming niet eerlijk is geweest over haar paspoort. Zij legt de volgende bijkomende documenten voor: haar origineel paspoort van 2019, foto's van haar activiteiten voor de Belgische Ahmadiyya-gemeenschap, haar huwelijksakte, nieuwsartikels en documenten inzake haar procedure in Duitsland (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

4.2.2. In zoverre de verzoekende partij in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas dat zij uiteenzette tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming, dient erop gewezen dat door zowel de verwerende partij als de Raad in het kader van zowel haar eerste als haar tweede verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat aan dit vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Het louter volharden in een reeds ongeloofwaardig bevonden relaas is niet van aard de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

4.2.3. Wat betreft de identiteitsdocumenten motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt:

“Vooreerst dient gewezen te worden op uw frauduleuze verklaringen over uw identiteitsdocumenten. Er werd reeds in het verleden vastgesteld dat u geen klare wijn wenste te schenken over uw identiteit en over uw reisbewegingen de afgelopen jaren. Zo legde u enkel plots in beroep bij uw tweede verzoek een originele identiteitskaart neer waar u eerder steeds beweerde dat deze u afgenomen werd. Ook bleek uit uw e-mailverkeer dat u blijkens was naar het buitenland te reizen en dus waarschijnlijk over reisdocumenten beschikte die u niet wenste neer te leggen. Nu bij uw derde verzoek legt u plots een recent paspoort neer aangevraagd bij de Pakistaanse ambassade in België en verkregen in 2019. U geeft hierbij toe dat u in het verleden gelogen had over het bezit van uw paspoort. Uw verschooning dat u schrik had voor een repatriëring, is onvoldoende als verklaring. Tijdens uw eerste verzoek werd door het CGVS immers letterlijk gevraagd of u ooit over een eigen paspoort beschikte, waarop u negatief antwoordde (CGVS 2015 p. 5). Nu legt u echter een paspoort neer en uit de inhoud van dit paspoort blijkt dat u vroeger reeds een ander paspoort had. Dit paspoort is echter plots “lost”, wat natuurlijk goed uitkomt. Het lijkt er dan ook meer en meer op dat u al jaren poogt uw reisgewoontes voor de Belgische autoriteiten geheim te houden, mogelijks daar deze niet stroken met uw verklaringen. Uw identiteit mag dan ondertussen vaststaan, maar het is duidelijk dat nog steeds niet wenst open kaart te spelen. Deze gang van zaken ondermijnt uw oprechtheid eens te meer.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar eerste aanvullende nota van 2 oktober 2020 onder meer de volgende documenten voegt: e-mails van haar Duitse advocaat, een kopie van twee bladzijden van haar paspoort afgeleverd op 16 februari 2010 en een kopie van een Duits visum.

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij reeds sedert 16 februari 2010 over een paspoort beschikt, terwijl zij tijdens haar gehoor op het CGVS in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nog beweerde dat zij nooit een paspoort heeft gehad en dat zij met een roodkleurig paspoort naar België reisde waarover zij geen details kon geven. Dat de verzoekende partij omwille van een angst voor repatriëring, die haar door landgenoten in België zou zijn aangepreft, geen melding maakte van dit paspoort, vormt geenszins een afdoende verschooning voor haar handelen. De verzoekende partij verblijft reeds sedert december 2014 in Europa en doorliep intussen twee procedures om internationale bescherming. Dat zij dit paspoort pas voorlegt middels een aanvullende nota in onderhavige beroepsprocedure in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming, is dan ook allerm minst ernstig. Dit klemt des te meer daar zij slechts een kopie van twee bladzijden van dit paspoort voorlegt alsmede een kopie van een Duits visum. Noch uit het verzoekschrift of de aanvullende nota's, noch uit de e-mails van haar Duitse advocaat blijkt waarom de verzoekende partij niet in staat zou zijn om haar volledige, originele eerste paspoort voor te leggen. Aldus blijft de indruk overeind dat de verzoekende partij informatie betreffende haar reizen en verblijfplaatsen voorafgaand aan haar komst naar Europa voor de asielinstanties verborgen tracht te houden, hetgeen allerm minst te rijmen valt met de op haar rustende medewerkingsplicht. Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate eens te meer de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”, dient erop gewezen dat dit beginsel noch in onderhavig arrest, noch in de bestreden beslissing of de beoordelingen in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming werd toegepast. Tevens dient erop gewezen dat de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming door zowel de verwerende partij als de Raad ten gronde werd beoordeeld en dat zowel in het kader van haar tweede als onderhavig derde (volgend) verzoek om internationale bescherming wordt geoordeeld dat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verwijzing van de verzoekende partij naar een rapport over verzoekers om internationale bescherming die leugenachtige verklaringen afgelegd hebben (verzoekschrift, stuk 16), naar de proceduregids van UNHCR en naar een arrest van de Raad (verzoekschrift, stuk 17) doet hieraan geen afbreuk.

4.2.4. De verzoekende partij voert aan het Ahmadi-geloof aan te hangen.

Wat betreft de situatie van de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan stelt de Raad het volgende vast.

Uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Zo bevat de Pakistaanse ‘*Penal Code*’ meerdere artikelen die er specifiek op zijn gericht om het geloof van de Ahmadiyya-gemeenschap als blasfemie te beschouwen en strafrechtelijk te vervolgen. In deze context ontstond een klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid ten aanzien van de Ahmadiyya-gemeenschap, dat de leden van deze gemeenschap blootstelt aan mishandeling, geweld en intimidatie vanwege andere leden van de Pakistaanse samenleving, alsook vanwege de Pakistaanse overheid. Dit klimaat van religieuze intolerantie en straffeloosheid wordt door de Pakistaanse autoriteiten gedoogd en in sommige gevallen zelfs aangemoedigd, zoals bijvoorbeeld het tolereren en vergoelijken van anti-Ahmadi-propaganda vanwege onder meer extremistische, religieuze groeperingen. Ook in het dagelijkse leven worden de Ahmadi geconfronteerd met haat, (valse) beschuldigingen van blasfemie, bedreigingen, economische belemmeringen en andere discriminatoire bejegeningen vanwege hun medeburgers. Anderzijds dient er tevens op gewezen dat uit de richtlijnen van UNHCR (“*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*” van januari 2017) blijkt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. UNHCR wijst er immers op dat, hoewel leden van de Ahmadiyya-gemeenschap worden geconfronteerd met voormelde preciaire levensomstandigheden naar aanleiding van hun geloofsovertuiging, steeds rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 38: “*depending on the individual circumstances of the case*”). Bijgevolg is een *in concreto* beoordeling van de specifieke omstandigheden van iedere verzoeker om internationale bescherming noodzakelijk.

Dienaangaande dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier tevens blijkt dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de Ahmadiyya-gemeenschap het meeste risico lopen om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het aantal Ahmadi in Pakistan geschat wordt tussen 400 000 tot 600 000 en 2 miljoen tot 5 miljoen, terwijl het aantal doelgerichte moorden in de jaren 2014-2018 varieert tussen twee en elf moorden per jaar en dat er in 2018 slechts negen fysieke aanvallen tegen Ahmadi in Pakistan plaatsvonden. Als zodanig komt het dan ook aan de verzoeker om internationale bescherming toe om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijke problemen heeft of zal ondervinden omwille van het aanzien dat hij en/of zijn familieleden genieten binnen de Ahmadiyya-gemeenschap.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier dat de inlichtingen verstrekt door de leden van de georganiseerde Ahmadiyya-gemeenschap in België en in Pakistan in het algemeen als vrij betrouwbaar kunnen worden beschouwd. Uit voormelde informatie blijkt immers dat het verificatieproces van functies en vervolgingsfeiten in Pakistan verschillende stappen kent, waarbij de nationale gemeenschappen contact opnemen met het kantoor in Londen, dat op zijn beurt contact opneemt met de geloofsgemeenschap in Pakistan. Het antwoord op verificatievragen wordt vervolgens op dezelfde wijze via het kantoor in Londen overgemaakt. Voorts blijkt dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan niet zelf het initiatief neemt om de persoonlijke omstandigheden en problemen van zijn leden te onderzoeken. Weliswaar stelt de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan dat zij zullen trachten de relevante bewijzen en documenten betreffende de gestelde verificatievraag te verzamelen en te

beoordelen, doch dient tevens vastgesteld dat de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan meedeelt dat wanneer een Ahmadi zijn problemen buiten deze gemeenschap rapporteert, er van hem wordt verwacht dat hij zelf de nodige bewijzen bijbrengt. Bijgevolg kan het ontbreken van bewijzen en documenten bij een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, een negatieve indicatie vormen voor de bewijswaarde van de inhoud van dit attest. Het louter bijbrengen van een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap kan op zich dan ook niet worden beschouwd als een ontegensprekelijk bewijs van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande en gezien de medewerkingsplicht die op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust, komt het aan de verzoeker zelf toe om zijn individuele vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waarbij rekening dient te worden gehouden met zijn eventuele rol binnen de Ahmadiyya-gemeenschap. Bovendien moet een concrete beoordeling worden gemaakt van de bewijswaarde van eventuele attesten vanwege de Ahmadiyya-gemeenschap, met inachtneming van de informatie die deze gemeenschap zelf heeft verschaft aangaande de door hen gehanteerde verificatieprocedure.

In casu dient vastgesteld dat de verzoekende partij allerminst aannemelijk maakt dat zij omwille van haar rol en/of haar aanzien binnen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan en/of in België een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het geweld tegen de Ahmadiyya-gemeenschap in Pakistan. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

“Voorts wordt door het CGVS niet ontkend dat u een Ahmadi- moslim zou zijn. Echter bleek reeds tijdens uw eerste verzoek dat uw kennis en beleving van uw godsdienst minimaal was, waardoor u enkel in naam Ahmadi bent en niet in daden. Deze vaststelling werd meermaals bevestigd door de RvV. Sindsdien probeert u zich echter een religieus activisme aan te meten dewelke niet overeenstemt met de realiteit, iets dat ook reeds in beroep werd bevestigd. Ook bij uw huidige verzoek probeert u aan te tonen dat uw beleving van uw religie verder zou gaan dan het dagdagelijkse, maar opnieuw willen deze beweringen niet overtuigen.

Tijdens uw voorgaande verzoeken bleek reeds dat gezien uw geringe religieuze kennis, uw beperkt moskeebezoek en uw focus op uw studies ipv uw religie, u geen actief belijdende Ahmadi was. Bij uw huidige verzoek legt u geen enkel element neer dat er op zou wijzen dat deze vaststelling door het CGVS (bevestigd door de RvV) verkeerd zou zijn. Niets wijst er dan ook op dat u ooit een religieus profiel had in Pakistan.

Daarnaast had u zich religieus actief kunnen tonen in België, maar ook hier probeert u zich een veel actiever profiel aan te meten dan overeen komt met de realiteit. Zo verklaart u bij uw huidige verzoek dat u zich na aankomst in België meteen aangesloten zou hebben bij uw gemeenschap, maar dit staat in schril contrast met uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste verzoek, waaruit bleek dat u verschillende maanden na uw aankomst in België nauwelijks éénmaal in contact kwam met uw gemeenschap. Daarnaast blijkt nergens uit uw verklaringen of uw documenten dat u zich opvallend actief toonde in België of dat u een functie of activiteiten uitoefende die u enige zichtbaarheid zouden schenken. Uw aanwezigheid op de activiteiten van uw gemeenschap beperkt zich duidelijk tot eerder beperkte handen-spandiensten. Het poetsen van openbare plekken kan bezwaarlijk getuigen van een doorgedreven religieuze beleving, die u extra zichtbaar en kwetsbaar zouden maken voor negatieve gevolgen in Pakistan. Wat meer is u geeft persoonlijk aan dat de Pakistaanse autoriteiten geen weet kunnen hebben van uw activiteiten hier in België (verklaring volgend verzoek punt 17). Dat uw autoriteiten u niet speciaal negatief bekijken blijkt ook uit het simpele feit dat de Pakistaanse ambassade hier in België u zondermeer net zoals ze zouden doen voor andere Pakistaanse burgers, van een nieuw paspoort voorzien; een paspoort waar notabene uitdrukkelijk in vermeld staat dat u een Ahmadi bent. Niets wijst er dan ook op dat de Pakistaanse autoriteiten u ooit in een kwaad daglicht gezien hebben.

U legde enkele foto's neer waaruit uw activisme dient te blijken. Echter wijst de foto van u in groep op niets specifiek en is het niet verboden om de hand te schudden van uw religieuze leider. Deze foto wijst dan ook wederom niet op een opvallend religieus profiel.

Daar u noch in Pakistan, noch in België ooit een opvallende religieuze interesse of religieuze beleving aan de dag legde, wijst niets er op dat u bij terugkeer naar Pakistan wel een opvallend religieus profiel zou hebben. Religie neemt immers duidelijk geen centrale rol in, in uw leven, waardoor u in Pakistan niet zal opvallen en waardoor u zich ook niet in het vizier waagt.

Overigens probeerde u op geen enkele wijze het enige incident waarvan sprake was in het verleden en waarvoor u Pakistan wilde verlaten te staven. U weerlegt dus de gedane vaststellingen over het gebrek aan geloofwaardigheid van dit incident niet, waardoor deze vaststellingen blijven staan.

Tenslotte werd het enige probleem dat u kende in Pakistan tijdens uw eerste verzoek ongeloofwaardig bevonden. U voegt heden geen nieuw element toe dat een ander licht op deze vaststelling zou werpen."

In haar verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in op de voormelde motivering uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt in wezen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar vluchtmotieven, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen. De Raad oordeelde in zijn arresten van 6 oktober 2015 en 26 april 2018 (nrs. 153 992 en 203 077) reeds dat de verzoekende partij niet kan worden beschouwd als een Ahmadi wiens geloof een centrale rol speelt in zijn leven. In zijn arrest nr. 203 077 van 26 april 2018 oordeelde de Raad onder meer als volgt:

"4.2.2. Waar verzoekende partij vervolgt dat zij een actief lid is van de Ahmadiyya-gemeenschap en dat dit ondersteund wordt door een verklaring van de Ahmadiyya-gemeenschap, verwijst de Raad vooreerst naar de bevindingen naar aanleiding van verzoekende partij haar eerste vraag tot internationale bescherming:

"Voorts beweerde u een Ahmadiyya- moslim te zijn, maar hier kan om verschillende redenen geen enkel geloof aan worden gehecht. U bent een hoger opgeleid man die beweert sinds zijn geboorte een Ahmadi te zijn. Er werden u dan ook enkele algemene kennisvragen over uw religie gesteld, en vragen die betrekking hebben op uw dagelijkse leven als Ahmadi in Pakistan. Hoewel u enkele antwoorden kon geven, bleek uit uw verdere onwetendheid dat uw beperkte kennis ingestudeerd van aard is. U gevraagd naar de stichter van het Ahmadi- geloof, kon zijn naam geven, en u wist dat hij in Qadian begraven lag, maar u wist niet waar of wanneer hij geboren of overleden zou zijn. Ook wist u niet wanneer hij de Ahmadi-religie oprichtte. U wist dat de huidige Khalief familie was van de oprichter, maar u kon niet zeggen welke band ze hebben. U verklaarde dat de stichter 85 boeken geschreven, zou hebben, maar u beweerde er maar een bij titel te kennen, daar u slechts dit ene boek voor een klein deel gelezen zou hebben. U gevraagd naar de inhoud van dit kleine deel van het zeer grote oeuvre van uw stichter, bleef zeer algemeen door te stellen dat het de taak van de imam was om te prediken. U gevraagd tot welke leeftijdsgroep binnen uw religieuze gemeenschap u behoort verklaarde 18 + te zijn en dat de Ahmadies geen leeftijdsgroepen kennen. Dit klopt niet. De Ahmadijegemeenschap wordt op basis van leeftijd en geslacht ingedeeld. Zo zou u geboren in 1990, behoren tot de "Khuddam-ul-Ahmadiyya"- groep, de mannen van 16 jaar tot 40 jaar. Dat u zoiets niet zou weten, ondermijnt volledig uw bewering een Ahmadi te zijn. U gevraagd naar de wetgeving tegen Ahmadies die in Pakistan bestaat en die uw algemeen dagelijks leven als Ahmadi voor een groot deel zou bepalen, bleef hier uiterst vaag over. Hoewel u naar wetten, artikels en inhoud en de geschiedenis hierachter gevraagd werd, kon u enkel aanhalen dat Ahmadies tot niet- moslims verklaard werden en een moskee niet moskee mochten noemen (gehoorverslag CGVS p. 8). U kon niets zeggen over de bekende "Ordinance XX" of de specifieke wetsartikels wegens blasfemie die tegen Ahmadies gebruikt worden om hen te vervolgen (zoals 295-c en vooral 298-b en c die specifiek spreken over Ahmadies). Dat u zoiets als Ahmadi niet zou weten is volstrekt ongeloofwaardig. U gevraagd achter kranten of tijdschriften van de Ahmadi gemeenschap verwees vreemd genoeg niet naar de bekendste krant, "Al Fazal", maar wel naar een tijdschrift dat volgens u "Khuddam ul Ahmadiyya" heet. Daar dit de naam is van de leeftijdsgroep waartoe u zou moeten behoren, is het duidelijk dat u wel de klok hoort luiden, maar de klepel niet weet hangen. U verklaarde ooit in Rabwah geweest te zijn, maar u gevraagd achter bekende gebouwen in deze stad die centraal staat in de Ahmadi gemeenschap noemde vreemd genoeg de grootste en bekendste Ahmadi moskee "Masjid-e-Aqsa" niet. U verwees wel naar de bekende begraafplaats "Bahishti Maqbara", maar toen u gevraagd werd welke bekende Ahmadies hier begraven lagen kon u enkel Abdus Salam, de eerste Pakistaanse Nobelprijswinnaar noemen, andere bekende Ahmadies die hier liggen kon u niet noemen, terwijl toch o.a. minstens twee van uw religieuze leiders hier begraven liggen. Tenslotte is het uiterst bevreemdend dat u als Ahmadi na uw aankomst in België niet mee aansluiting gezocht zou hebben met uw religieuze gemeenschap hier in het land. Uiteindelijk kunt u uw religie vrij belijden in België, dit in tegenstelling tot Pakistan, waardoor het niet meer dan normaal lijkt dat u veel meer interesse in uw gemeenschap zou tonen. U beweerde in België echter maar éénmaal naar een "missionhouse" gegaan te zijn en u kende de naam van uw leider in België dan ook niet, enkel zijn bijnaam Raja. Uw verklaring voor uw totale onwetendheid, nl. dat u zich niet veel bezig hield met religie, maar vooral met uw studies, is onvoldoende. Het gaat hier immers over zaken die u als Ahmadi dagdagelijks zou tegenkomen. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering een Ahmadiyya te zijn.(...)" (CGVS 27 februari 2015)

De Raad oordeelde in haar arrest nr. 153 992 van 6 oktober 2015 het volgende:

"Verder volhardt verzoeker in zijn bewering een Ahmadiyya-moslim te zijn en herhaalt hij dat zijn gebrekkige kennis te wijten is aan het feit dat hij zich op zijn studies en niet op zijn religie concentreerde.

In de bestreden beslissing werd terecht gesteld dat dit laatste geen afdoende verklaring biedt voor verzoekers gebrekkige kennis met betrekking tot zijn religie, zoals uitgebreid aangetoond in de bestreden beslissing. Het louter opnieuw herhalen van deze verschoningsgrond in onderhavig verzoekschrift, is geen dienstig verweer. Wat betreft de documenten die verzoeker bijbrengt ter staving van zijn beweerde religie (verzoekschrift, stukken 3-6, aanvullende nota stukken 1 tot en met 6), dient erop gewezen dat documenten immers enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. In casu blijkt uit de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, en die door verzoeker verder op geen enkele wijze in concreto wordt weerlegd in onderhavig verzoekschrift, dat verzoeker geenszins geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn religie. Het certificaat (aanvullende nota, stuk 1) waarbij bevestigd wordt dat verzoeker aangesloten is bij de Ahmadiyya-gemeenschap is bovendien een handgeschreven stuk dat door om het even wie kan geschreven zijn. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegde omtrent zijn identiteit zodat evenmin kan worden nagegaan of de persoon vermeld in de diverse documenten weg degelijk verzoeker is.(...)” (eigen onderlijning)

De Raad benadrukt dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De Raad kan onder andere vaststellen dat verzoekende partij tijdens haar eerste vraag om internationale bescherming toegaf dat haar kennis over het Ahmadi geloof gebrekkig was enerzijds en zij om die reden niet aannemelijk maakte een vrees voor vervolging te moeten koesteren omwille van haar Ahmadiyya geloof.

4.2.3. Bij haar huidige aanvraag voor internationale bescherming volhardt verzoekende partij in wezen in de verklaringen van haar eerste aanvraag en voert zij een vrees voor vervolging aan omwille van haar geloof. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekende partij de volgende documenten neer: een brief van haar Belgische advocaat, foto's van verzoekende partij tijdens activiteiten voor de Ahmadiyyagemeenschap, een attest van de Belgische Ahmadiyyagemeenschap, twee “FIR”'s en vertaling, algemene informatie, een studentenkaart, en getuigenissen van andere Ahmadiyya's in België.

In de hogervermelde beschikking werd het volgende gesteld naar aanleiding van de door verzoekende partij voorgelegde documenten: “Verzoeker legt in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag een attest neer van de Belgische Ahmadiyyagemeenschap daterend van 24 november 2016 en foto's waarin hij te zien is tijdens activiteiten voor de Ahmadiyyagemeenschap in België. Ofschoon voormeld attest vermeldt dat verzoeker een Ahmadi is van bij de geboorte en zijn grootvader en moeder zich hebben ingezet voor de lokale gemeenschap in Pindibagho, is het duidelijk dat gezien verzoekers hogervermelde totale gebrek aan kennis over zijn religie daar hij niets weet over de dagdagelijkse organisatie of de bestaande wetgeving die bestaat tegen leden van zijn gemeenschap, verzoeker enkel een Ahmadiyya in naam is zonder dat deze religie een doorgedreven centraal element in zijn leven uitmaakt. Zoals in de bestreden beslissing ook wordt opgemerkt, is het duidelijk dat verzoekers religie niet van belang was voor hem tijdens zijn leven in Pakistan; verzoeker gaf immers zelf aan vooral bezig te zijn met zijn studies. Deze vaststelling vindt overigens bevestiging in het feit dat verzoeker na zijn aankomst in België niet meer aansluiting zocht bij zijn religieuze gemeenschap hier in België.”

Waar verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij een actief lid is van de Ahmadiyya-gemeenschap, en dat dit een belangrijk element is, dat ondersteund wordt door een verklaring van de Ahmadiyya-gemeenschap, dit element genegeerd wordt door de commissaris-generaal en verzoekende partij daarover zelfs niet werd gehoord, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geenszins betwist (i) dat zij met geen woord rept over de gedane vaststellingen omtrent de e-mail die zij aan haar advocaat gestuurd heeft met de vraag of zij haar originele documenten neergelegd tijdens haar eerste asielaanvraag kon terugkrijgen, omdat zij van plan was het land te verlaten, en (ii) dat naar aanleiding van haar eerste vraag om internationale bescherming vastgesteld werd dat haar kennis over haar geloof gebrekkig was, was zij bevestigde. Gelet op verzoekende partij haar gebrekkige kennis van haar Ahmadi-geloof, niettegenstaande zij een opgeleid persoon is, is het duidelijk dat haar religie niet van

belang was voor haar tijdens haar leven in Pakistan. Zij gaf overigens zelf aan vooral bezig te zijn met haar studies.

Deze vaststellingen worden niet in het minst in een ander daglicht geplaatst door een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap in België en getuigenissen van leden in België. Dit klemte des te meer nu naar aanleiding van de eerste vraag om internationale bescherming 3 jaar geleden werd vastgesteld dat “het uiterst bevreemdend dat u als Ahmadi na uw aankomst in België niet meer aansluiting gezocht zou hebben met uw religieuze gemeenschap hier in het land. Uiteindelijk kunt u uw religie vrij belijden in België, dit in tegenstelling tot Pakistan, waardoor het niet meer dan normaal lijkt dat u veel meer interesse in uw gemeenschap zou tonen. U beweerde in België echter maar éénmaal naar een “missionhouse” gegaan te zijn en u kende de naam van uw leider in België dan ook niet, enkel zijn bijnaam Raja.(...)”.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift en ter terechtzitting, onder verwijzing naar informatie, stelt dat het attest door de Ahmadiyyagemeenschap werd opgesteld en “om een dergelijk attest op te stellen (...) de zetel van de gemeenschap in België de gewone procedure (heeft) gevolgd. De aanvraag (...) naar de hoofdzetel in Londen (is gestuurd), waar het verder naar Rabwah is doorgestuurd.” en “De antwoorden (...) terug(komen) via dezelfde weg”, stelt de Raad vast dat de Heer I.H., hoofd van de Ahmadiyya gemeenschap in België, bevestigt dat verzoekende partij een actief lid is van de gemeenschap in België. Uit het stuk blijkt daarnaast zeer algemeen dat verzoekende partij vervolging heeft ondergaan van haar schoolkameraden. De Raad stelt vast dat (i) uit niets blijkt dat de Ahmadiyya gemeenschap van België de “gewone procedure” heeft gevolgd zoals verzoekende partij beweert, met name dat een aanvraag werd gestuurd naar Londen die de aanvraag dan naar Rabwah zou hebben gestuurd, en (ii) voor de vervolging zeer algemeen wordt gesteld dat zij door schoolkameraden werd vervolgd. Er wordt geen enkele concrete toelichting gegeven welk incident verzoekende partij ertoe zou hebben aangezet haar land van herkomst te ontvluchten. Op geen enkele wijze is aangegeven of dit beweerde incident dan ook werd nagetrokken in verzoekende partij haar land van herkomst of dat dit incident werd geregistreerd door de gemeenschap in Pakistan. Uit de voorgelegde stukken blijkt derhalve dat verzoekende partij inmiddels contact heeft met haar gemeenschap en als actief lid in België deelneemt aan gemeenschapswerk.”

Te dezen herhaalt de Raad dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, *quod non in casu*.

De informatie die de verzoekende partij aanhaalt in en toevoegt bij haar verzoekschrift en haar aanvullende nota's werd meegenomen in onderhavige beoordeling. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan (intussen wel) zou volstaan teneinde een nood aan internationale bescherming aan te nemen. Een verwijzing naar deze informatie, die van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekende partij, volstaat dan ook niet teneinde *in concreto* aannemelijk te maken dat de verzoekende partij nood heeft aan internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij nog aanhaalt dat zij intussen is gehuwd met een Ahmadi in Pakistan en ter staving hiervan haar huwelijksakte voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient vastgesteld dat dit huwelijk op zich heden niet in twijfel wordt getrokken doch dat hieruit evenmin kan blijken dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Pakistan problemen zou kennen omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit alsnog zou kunnen blijken dat zij in geval van terugkeer naar Pakistan problemen zou kennen omwille van haar geloofsovertuiging als Ahmadi.

4.2.5. Waar de verzoekende partij verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Pakistan en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico

dat de verzoekende partij aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van deze bewering dat zij in Pakistan zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont de verzoekende partij verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. De verzoekende partij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou geraken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontcijnd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij, indien zij zou terugkeren naar Pakistan, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

4.2.6. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota d.d. 13 april 2021 terecht als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen

uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal bovendien terecht als volgt:

"Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De informatie die de verzoekende partij aanhaalt in en bij haar verzoekschrift voegt (stuk 18) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard om op de voorgaande motieven van de commissaris-generaal een ander licht te werpen. Deze motieven vinden steun in de beschikbare informatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

4.2.7. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

5. Waar de verzoekende partij stelt dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien de verzoekende partij blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

6. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er

een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS